

РЕШЕНИЕ

№ 3632

гр. София, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Стойчо Попов

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20221100508608 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 –чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №8608/2022 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на „У.Е.У.“ ООД гр.Будапеща вписано в ТР към МП на Унгария с дружествен номер Сg.01-09-964332 , чрез Клон България с ЕИК ***** срещу решение №20172606 от 16.08.2021 г постановено по гр.д.№17175/18 г на СРС , 52 състав , с което въззивникът е осъден да заплати на основание чл.7 т.1 б.А от Регламент /ЕО/ №261/2004 г на ЕП и на Съвета от 11.02.2004 г на П. С. Б. ЕГН ***** от гр.София сумата от **250 евро** , която сума представлява компенсаторно обезщетение за закъснял полет W6 4364 по направление гр.Болоня - гр.София на 01.03.2018 г ; както и сумите от **200 евро и 50 лева** разноски пред СРС .

Въззивникът излага доводи за недопустимост и неправилност на решението на СРС . Искът не е подсъден на СРС , тъй като ответникът има регистриран клон в РБ и делото не е с „презгранично естество“. От друга страна според чл.624 ал.1 ГПК молбата за образуване на производство по иск с малък материален интерес трябва да се подаде в Унгария , където е регистриран въззивника . В случая е налице „извънредно обстоятелство“ по смисъла на чл.5 ал.3 от Регламент /ЕО/ №261/2004 г на ЕП и на Съвета от 11.02.2004 г поради силен снеговалеж и забавена процедура по противообледеняване , но СРС не е изложил относими мотиви и не е обсъдил наличните доказателства . Процедурата по противообледеняване се изпълнява от обработващи компании назначени от въздушния провозвач , но те не са под контрола на превозвача . Изтекло е допустимото дежурство на екипажа и това е наложило

полетът да се осъществи на другия ден .

Въззиваемата страна не е подала писмен отговор на въззивната жалба .

Въззивната жалба е допустима. Решението на СРС е връчено на въззивника на 24.08.2021 г и е обжалвано в срок на 07.09.2021 г /по пощата / .

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на решението на СРС .

След преценка на доводите в жалбата и доказателствата по делото , въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение в обжалваната част . Относно доводите за неправилност съдът е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС .

Решението на СРС е валидно и допустимо .

При служебна проверка не се установяват основания за нищожност на решението на СРС .

По доводите да недопустимост поради липса международна компетентност/местна подсъдност на СРС .

Ищецът е с местоживеене в РБ , а ответникът е дружество регистрирано в Унгария т.е. делото е презгранично и може да се ползва от ищеца процедурата по Регламент /ЕО/ №861/2007 г на Европейския парламент и на Съвета от 11.08.2007 г за създаване на европейска процедура за иски с малък материален интерес – чл.1 и чл.3 от Регламента . Без значение е дали ответникът има регистриран клон в РБ .

Отделно , дори да не беше приложим Регламент /ЕО/ №861/2007 г , това не може да доведе до недопустимост на решението на СРС , доколкото процедурата по Регламент /ЕО/ №861/2007 г е факултативна и е налице обща международна компетентност на българския съд да разгледа иск на потребител по Регламент /ЕО/ №261/2004 г на ЕП и на Съвета от 11.02.2004 г . Евентуално ще е приложим общия исков ред като съдът е длъжен да разгледа предявения иск – чл.2 ГПК .

Чл.624 ал.1 ГПК е обща норма по отношение на подсъдността , е не урежда международната компетентност на съдилищата . Видно от т.4 от исковия формуляр по Регламент /ЕО/ №861/2007 г , за международната компетентност винаги е приложим Регламент /ЕО/ №1215/12 г на Съвета относно компетентността , признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела . Съгласно чл.18 от Регламент /ЕО/ №1215/12 г в случая ищецът е потребител и може да предяви иска си и пред съда по своето местоживеене – в случая българския съд . Отделно , дори ищецът да не беше потребител , то ответникът има и клон в РБ и делото е подсъдно на българските съдилища и съгласно чл.7 т.5 от Регламент /ЕО/ №1215/12 г .

Решението на СРС е правилно като краен резултат .

Действително , решението на първоинстанционния съд е немотивирано . След като е

изложил част от фактите по делото и становищата на страните , СРС не е изложил аргументи защо според него искът е основателен . Не са анализирани наличните доказателства , както и липсва произнасяне по конкретните доводи на страните. Настоящият съд не е контролно-отменителна , а въззивна инстанция , и дължи произнасяне по съществото на спора .

В случая страните не спорят , че е налице закъснял полет W6 4364 по направление гр.Болоня - гр.София на 01.03.2018 г на ищеца като лице с надлежен превозен документ , за продължителността на закъснението , както и за размера на обезщетението . Ответникът като въздушен превозвач се позовава на наличието на „извънредни обстоятелства“ по смисъла на чл.5 § 3 от Регламент /ЕО/ №261/2004 г на ЕП и на Съвета от 11.02.2004 г – силен снеговалеж на летището и забавена процедура по противообледеняване .

Настоящият съд счита , че дори да е имало **снеговалеж** на Летище Болоня , това само по себе си не е равнозначно на извънредно обстоятелство , което не е могло да бъде избегнато . Ответникът не доказва какъв е бил снеговалежа , както и периода му като евентуално „извънредно обстоятелство“ . Според трайната практика на СЕС по дела С-294/10 , С-315/15 г , С-402/07 и С-432/07 в тежест на превозвача е да докаже извънредните обстоятелства , тяхната продължителност , както и че е положил дължимата грижа за избягване на извънредните обстоятелства и техните последици . При това се преценява и дали превозвачът е трябвало да даде „непоносими жертви“ с оглед капацитета на предприятието му към дадения момент .

В случая ответникът не твърди пряко , **още по-малко доказва , че снеговалежът е бил толкова силен** , че не е било възможно негов самолет да излети от Летище Болоня за целия период на закъснението . Не е доказано и че в периода на закъснението /предвид капацитета на предприятието му/ не е могъл да избегне продължително забавяне/отмяна на полета с друго , освен с „непоносими жертви“ . Според т.4 от решение от 04.05.2017 г по дело С-315/15 г на СЕС ако закъснението от 3 и повече часа е причинено не само от извънредни обстоятелства , но и **от други причини** , то периодът на извънредни обстоятелства се изважда от общата продължителност на закъснението.

Твърденията на ответника са с друг нюанс – че снеговалежът е причинил не пряка невъзможност за излитане , а трудности /“опашка“ от самолети/ , на които да се извърши **противообледеняване** . Вярно е , че противообледеняването според приетата пред СРС СТЕ е задължителна процедура и без нея ответникът не е могъл да извърши полета . Но според СТЕ въпросната процедура е краткотрайна – от 10 минути до 1 час – и същата не може да обоснове процесната забава на полета в пълния му размер . По делото няма категорични данни от кой момент процедурата е можело да започне и че не е можела да се извърши в срок . Както признава и самият въззивник противообледеняването се извършва от външна фирма по негово собствено възлагане . С грижата на добрия превозвач ответникът носи отговорност , че **лицето , което е избрал да изпълни противообледеняването не е изпълнило в срок задълженията си** , като данните по делото са , че това лице не е разполагало с достатъчен /наличен/ препарат за извършване на противообледеняването. Неизпълнението от лице-подизпълнител не е извънредно обстоятелство , като по делото не е

доказано и че ответникът не е могъл да възложи дейността сам или чрез друго лице .

Не могат да се счете за „извънредно обстоятелство“ и изтичането на дежурството на екипажа . Според цитираната по-горе практика ответникът не е доказал , че е положил дължимата грижа за избягване на извънредните обстоятелства и техните последици . Не е установено и че ответникът не е можел да осигури друг екипаж , освен с цената на „непоносими жертви“ с оглед капацитета на предприятието му към дадения момент .

Налага се изводът , че решението на СРС трябва да се потвърди . С оглед изхода на делото в тежест на въззивника са разноските на въззиваемата страна .

Водим от горното , СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20172606 от 16.08.2021 г постановено по гр.д.№17175/18 г на СРС , 52 състав .

Решението не подлежи на обжалване / чл.280 ал.3 т.1 ГПК /.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____